

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В.01/2009**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 17.09.2009. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Ја сам председник већа, судија Винка Бераха-Никићевић, чланови већа судије Снежана Николић Гаротић, Веско Крстајић, записничар Сњежана Ивановић.

Констатује се да су приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Душан Кнежевић,**
- **Оптужени Шпановић Милан,**
- **Бранилац оптуженог адв.Ђорђе Калањ.**

Предмет главног претреса је кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, а по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТРЗ 14/07 од 03.06.2009.године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има примедби на састав већа.

Нема примедби на састав већа.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Главни претрес је ЈАВАН.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете господине Шпановићу прићи за овај пулт да узмем ваше личне податке.

ЛИЧНИ ПОДАЦИ ОПТУЖЕНОГ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете рећи ваше пуно име и презиме?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Уважени суде, поштовани господине тужиоче ја сам Милан Шпановић, рођен 08.10.1960. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Место рођења Новска, место становања Боровац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ми реците име оца?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Отац Стеван, мајка Милица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта сте по занимању?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: По занимању сам трговац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците шта имате од имовног стања, је ли имате неке некретнине?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Од имовине немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате ништа.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: У изнајмљеном сам стану који не плаћам, само на чувању, дат ми је на чување. Родитељи живе у мјесту Товаришево, општина Бачка Паланка, у изнајмљеној кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колика су ваша лична примања?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Примања немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се води још неки поступак против вас?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не. Нити се води нити је вођен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте осуђивани?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо. Можете сести.

Главни претрес почиње читањем оптужнице Тужилаштва за ратне злочине КТРЗ 14/07 од 03.06.2009.године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА:

Оптужницом тужилаштва за ратне злочине терети се Милан Шпановић што је

У временском периоду од почетка октобра месеца 1991. године до краја јануара месеца 1992. године у просторијама затвора у Старој Градишки у Републици Хрватској у саставу тадашње Социјалистичке Федеративне Републике Југославије као припадник Територијалне одбране Српске Аутономне Области Крајине кршећи правила међународног права за време оружаног сукоба који је тада постојао, а није имао карактер међународног сукоба између Југослаvensке

народне армије у чијем су саставу биле јединице ТО САО Крајине и добровољачки састави са једне стране и хрватских оружаних формација у чијем су саставу биле јединице МУП-а Хрватске, Збора народне гарде и добровољци са друге стране, противно члану 3 став 1 тачка 1 и став 2 тачка а), члану 4 став 1 и члану 27 став 1 IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године («Службени лист ФНРЈ» број 24/50), члану 4 став 1 и став 2 тачка а) и члану 13 став 2 Допунског протокола уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба од 12.08.1949. године, Протокол II («Службени лист СФРЈ», Међународни уговори број 16/78) према цивилним лицима која не учествују у непријатељствима, а противзаконито су затворена и лишена слободе у вези оружаног сукоба и налазе се у власти једне стране у сукобу према којима се мора поступати у свакој прилици човечно, без икакве неповољне дискриминације засноване на етничкој припадности и који морају бити заштићени од сваког насиља или застрашивања, окрутно поступао, вршио њихово мучење и телесно повређивање тако што је:

Неутврђеног дана у јануару месецу 1992. године најпре наредио оштећеном Богуновић Ђури да се изује и стојећи на прстима чело окрене према зиду, а затим му почео гулити главу о зид повлачећи је горе доле, након чега му је угурао шаку у уста чупајући му зубе и десни, полобивши му притом више зуба доње вилице, а потом га ударао у тело ногом обувеном у ципелу,

Заједно са НН лицем дана 18.10.1991. године најпре наредио оштећеном Филиповић Луки да стави руке на леђа, рашири ноге и стане лицем према зиду након чега га је окривљени почео тући ланцем, а НН лице пендреком по телу, окривљени му је затим ударио шамар а онда су га обојица ухватили рукама за косу и више пута му ударали главу о зид,

У два одвојена дана у наведеном временском периоду наредили оштећеном Квочић Јосипу да стави руке на леђа, рашири ноге и главу ослони на зид, а затим га почели ударати ногама обувеним у ципеле један са једне а други са друге стране тела све док није пао на под потом га газили по телу, а када се по њиховом наређењу придигао и заузео првобитни положај наставили да га туку на исти начин при чему је два пута падао и два пута се дизао, што се поновило још једном приликом једног од следећих дана,

На који начин је поменути оштећенима припадницима хрватске националности наносио велике патње, повреде телесног интегритета и здравља.

-чиме је извршио крвично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ.

Констатује се да је прочитана оптужница.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Ако ми дозволите ту сам написао својеручно па сам замолио господина адвоката да ми отштампа. Оптужницу сам, ако ми дозволите да користим ово?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да читате, али ако је то као неки потсетник, то може.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Само потсетник ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да не, али само ми реците прво ово, да ли сте ви разумели садржину оптужнице?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Јесам, разумио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви признајете да сте учинили крвично дело за које сте оптужени?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Први пут приликом мог исказа код истражног судије негирао сам то дјело, признајем наводе из оптужнице, ја се извињавам, још се једном извињавам што сам први пут изнео неистину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја би само да вас упозорим, ви можете да се браните на начин како ви сматрате да је за вас најбоље. Значи ви не морате, мислим треба да се изјасните да ли ћете уопште да се изјасните о оптужби и да ли желите да изнесете своју одбрану.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Ја сам разумио оптужницу, износићу своју одбрану и одговараћу на питања која ми буду постављена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле нисте дужни, али ако желите изнећете своју одбрану.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Изнећу своју одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Констатује се да оптужени жели да изнесе одбрану.

САСЛУШАЊЕ ОПТУЖЕНОГ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Ја признајем наводе из оптужнице, да сам 08. октобра 1991. године био у затвору Стара Градишка. Том

приликом сам по телу ударио Богуновић Ђуру, Квочић Јосипа, Филиповић Луку. Ја сам био, ја би вас молио само ако може ако ми дозволите пре него што пређем на оптужницу да изнесем своју одбрану, да пар речи кажем о себи и својој фамилији. Ја би споменуо из ове оптужнице мог оца Стевана, брата Жељка који се спомињу у не баш тако свјетлом тону, поготово брат Жељко који није погинуо у пљачки, који није погинуо у пљачки хрватских кућа, него је рањен од непријатељске гранате испалене 05. октобра 1991. године. Живели смо у заједници Шпановић Стеван мој отац, мајка Милица, брат ми покојни Жељко и ја. Били смо једна од угледнијих фамилија што могу и моје комшије и Хрвати и Срби да потврде. Мој брат Жељко рањен је 05. октобра 1991. године, 06. ујутро сам сазнао да је рањен, никаквих информација нисам имао 06. и 07., 08. ујутро датума се сјећам пошто је то датум мог рођења кренуо сам са братом од тетке Слободаном Дмитрашиновићем пут Боровац-Окучани-Босанска Градишка. Кренули смо трактором, у мјесту Лађевац зауставио нас је човјек пита гдје идемо, ја сам му одговорио да идемо у Босанску Градишку да добијем било какву информацију од брата, да ли је жив, није жив, гдје је, шта је. Он нам је једноставно рекао да нисмо нормални ако крећемо, гдје идемо на властиту одговорност, вратите се назад, узмите возило у команди немојте ићи са трактором идите са колима, послушао сам га вратио сам се до команде. У команди затичем команданта ТО Губић Слободана, Шпановић Илију. Слободан ми се обраћа речима, Слободан Губић командант, обраћа ми се речима шта тражим ту, ја му само кажем Слободане дошао сам да ми даднеш кола не знам шта је са Жељком. Он ми је дрско одговорио не интересује ме ни шта је са Жељком ни шта је са тобом. Онако изнервиран изашао сам ван, залупио сам врата, сјео сам у трактор гдје ме је чекао брат од тетке Слободан Дмитрашиновић.

Кренули смо са трактором без обзира на исход који је био, главни циљ ми је да сазнам судбину брата, зауставља нас војска у мјесту Нова Варош на каналу Струг. Питају гдје идемо, ја им кажем да идемо за Босанску Градишку, а они кажу како са трактором, како сте прошли Прашник, па тако прошли смо. Тај потез Окучани-Прашник, Окучани-Босанска Градишка што се зове Прашник, наизменице су држале снаге час хрватске, час српске војске, тако да је био врло ризичан пут. Кад смо стали он је пришао је војник трактору, други је стајао крај трактора на метар, два од трактора, слушао је разговор, тај други је пришао трактору и рекао оставите трактор ту кад наиђе возило прво нека вас пребаци до Босанске Градишке. Наишло је војно возило, приликом наиласка тог возила војник га је зауставио и питао да нас повезе до Босанске Градишке. Он је рекао да може, диже

цераду, другог избора немамо, диже цераду ми улазимо унутра испод цераде само је био сандук, да ли је неко био унутра или није, не знам. Сједамо, церада се спушта, долазимо, возимо се 10 до 15 минута, 20 не знам тачно, стаје камион, подиже се церада и наређено нам је да изађемо ван. Када смо изашли ван прилази нам официр, када сам изашао ван, прије него што сам изашао ван дигнута је церада и речено је то вам је Стара Градишка. После тога прилази нам официр окружен са пет-шест војника, седам не знам тачно, пита ко смо, шта смо, одакле смо, шта тражимо ту, који нам је крајњи циљ. Ја сам рекао да нам је крајњи циљ да дођемо до Босанске Градишке, да добијем било коју информацију о брату. У Босанској Градишци је била војна болница. Он је рекао да ће нам дати телефон, ту смо ја и Слободан брат ми од тетке Слободан Дмитрашиновић, рекао је да ће дати нам телефон али под условом да ја уђем са њим и да препознам људе из мјеста Боровац, буквално сам условљен да би ми се учинила услуга да препознам људе, а ја ни не знам ко је унутра ни не знам ко су људи. Мој брат од тетке Слободан остао је вани, ја улазим са тим истим официрем у круг, пролазимо једну капију, другу, да ли је и трећа не знам, пуно је војске. Када смо ушли, када смо ушли у круг видим неку жицу решетке, онда сам стварно схватио да сам у затвору Стара Градишка, јер то ми је први и једини пут који сам био у том објекту.

Официр иде испред нас, улазимо у ходник, наредио нам је да станемо, недуго затим отворила су се врата и прочитао је једно име и презиме од тих људи које сам ја ударио. Редоследа не могу да се сетим, почели су ударци од стране мени непознатих људи војника у СМБ униформама. Када су почели да ударадају буквално један ми је рекао «а шта ти чекаш», то сам схватио као наредбу, стајао сам са стране и посматрао само то. Гурнуо сам да ли једном или два пута првог, другог, трећег не могу тачно редоследа да се сетим давно је то било. Тај сав боравак у затвору Стара Градишка био је 10 до 15 минута. Први и једини пут одговорно вам тврдим да нисам био 5,6 пута што се наводи. Након тога официр ми је дао телефон, напуштам мјесто догађаја, долазимо до неке просторије која је била празна. Уступа ми телефон, ја му диктирам број, везе су биле покидане између Старе Градишке и мог мјеста, уствари код мене још није ни било телефона, у Окучанима су исто биле покидане везе, он ми даје телефон назива број који сам му ја издиктирао, разговарам са мајком, питам шта је са Жељком. Она каже да је извршена операција у болници у Бања Луци где ће бити пребачен за дан, два на Војномедицинску академију у Београду. То је био сав разговор са мајком. Враћам се назад, како сам се вратио не знам, ја и брат Слободан који ме је чекао на мјесту гдје сам га оставио, враћамо се до

мјеста Варош, ту узимамо трактор гдје смо га оставили ту смо га и нашли. Крећемо пут Боровца. Приликом повратка била је отворена ватра. Једва смо главу живу извукли кроз тај потез што се зове Прашник. После од Окучана до мог мјеста Боровац прошло је без икаквих проблема.

С тим да би ја, тачно се датума не могу сјетити 10. или 11. отишао за Београд што може да потврди Милан Арбутина, Милан може да потврди боравак мој у Београду 10. или 11.

12. одлазимо на ВМА ја Милан Шпановић, Милан Арбутина, Гргић Миша. Приликом уласка у ВМА једва су нас пустили да Мишо Гргић, Миша ми смо га звали Миша, да није био у униформи, иначе је био активни официр војске ЈНА, из мог села је, службовао је у Београду, једва су нас пустили да одемо да видим брата, ту смо са њим обавили разговор пар минута. Супруга мог покојног брата, Бранка, узела је телефон да пита када су посете. Међутим одговор је био да је Жељко 13. у јутарњим сатима подлегао.

14. ујутро, 14. октобра у преподневним сатима крећемо пут Београд-Боровац, војно возило које вози посмртне остатке мога брата, један војник, један официр и брат ми од стрица Милан Арбутина. У вечерњим сатима 14. долазимо до мјеста Бања Лука, нису нам дозволили да идемо даље због ризичности потеза Босанска Градишка-Окучани-Боровац. Преноћили смо у касарни да би 15. ујутро, 15. октобра у јутарњим сатима кренули пут Боровца. 15. долазимо не знам тачно у које време у место Боровац, где се уноси тело мог брата које је било можда два сата у кући. Након тога одлазимо на гробље и врши се покоп мога брата. 15, 16, 17. седам наредних дана само сам ишао на гробље. Код нас је то вјерски обичај да се само иде пут кућа-гробље. То може да потврди Милан Арбутина који је био из истог села, задржао се ту седам дана, након тога се враћа за Београд.

Ја би још само нешто изнео, ја би вас молио ако ми дозволите, да изнесем што се тиче биографије мене и моје фамилије. Наводе из ове оптужнице признајем. Живели смо у једном домаћинству ја и брат и мајка, то сам рекао. Брат ми се женио `88. године, добио сина Милана којему је дао име Милан по мени.

Ја сам 16.08.1991. године, то вам нисам рекао, 16.08.1991. године приликом напада хрватске војске и полиције, био сам рањен као цивил. Први пут сам избегао из своје куће 16. или 17.08.1991. године да би дефинитивно напустио своју кућу 01. маја 1995. године када ми гине брат од стрица Шпановић Ђорђе од гранате испаљене са хрватских положаја, од те исте гранате и ја имам гелере у свом телу који су видљиви простим оком. `95. године долазимо у Бачку Паланку без игдје ишта. Мучим се, радим, борим се, преживљавам, помажу ми

родитељи, помаже ми синовац Милан са којим сам поносан који је завршио средњу школу, успешно завршава Правни факултет. Друго немам шта да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То би било све?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: То би било све, ако сам нешто изоставио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, по новом закону тужилац ће вам први постављати питања. Заменик тужиоца изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нешто је окривљени у својој одбрани рекао везано за време које је непосредно претходило овом времену које се наводи у оптужници, споменуо је ако сам га добро схватио 16. август 1991. године када је рањен и објаснио је како је био рањен, под којим околностима. Мене занима у даљем току тих ствари да кажем, шта се даље дешава од тог 16. августа па надаље, односно конкретно да ли је он у то време и у време које се наводи у оптужници био војно ангажован?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Нисам био војно ангажован, 17. августа 1991. године одлазимо пут Босне ја, синовац Милан, Жељкова супруга Бранка, стим да би након пар дана дошли моји родитељи и брат ми од стрица и његова фамилија. Ту се задржавамо пар дана, по препоруци других враћамо се назад да бранимо своја огњишта. Враћамо се не знам тачно 6-7 дана након тог догађаја у мјесто Окучане. Ту задужујем војничку униформу, до тога дана нисам био ангажован. Задужујем војничку униформу и полуаутоматску пушку. По задужењу крећемо пут Окучани-Борова, ја и два моја покојна брата. Одлазим у јединицу дан, два након тога, не одлазим него сам мобилисан, морао сам, стим да након 7-8 дана једноставно нисам био спреман за рат, психички нисам био спреман за рат, једноставно бацам ту пушку, враћам се кући, настављам да са мојим комшијама Хрватима и Србима, Хрватима Богуновић, Булатовић, Гргић, настављам да печем ракију. Након пар дана долази војник непознати, да је наредио командант Губић Слободан да дођем у јединицу, ја одговорно тврдим да сам одбио наређење и рекао сам Слободану да ратовања за мене више нема. Да је рат што се тиче мене завршен. Једино што сам заборавио да кажем 05. октобра 1991. године по мог брата Жељка долази Илија Шпановић, мене затиче на дворишту и каже «Милане где је Жељко», ја га питам, постављам му питање шта ће ти, а он каже «да идемо на положај», ја њему кажем доста је Жељко ишао нека иду други. Међутим, брат излази из куће пита стрица гдје идемо, каже идемо у Воћарицу. Исти тај дан мој брат је рањен у послеподневним сатима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекао је да је мобилисан, ко га је мобилисао? Да сад не сугеришем одговор.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко вас је мобилисао, кажете да сте били мобилисани, да нисте били за то, али да сте били мобилисани, ко вас је мобилисао?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Препоручено нам је да идемо да бранимо своје куће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи да ли је ЈНА, да ли је постојала Територијална одбрана у то време евентуално?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: ЈНА. Било је и Територијалне одбране, је постојала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад је формирана?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не знам тачно, ја сам 17. отишао сам, напустио сам мјесто Боровац, вратио сам се након пар дана, приликом мог повратка формирана је Територијална одбрана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, зато што кажете у истрази на 7 страни да је негде 18. или 19.08. већ била формирана Територијална одбрана?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: То сам чуо по причама, по причама сам чуо, то нисам, ја то не могу рећи јер нисам био, 18, 19, 20. августа 1991. године нисам био на територији Републике Хрватске, него сам био на територији Босне и Херцеговине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Значи та информација коју сте рекли у вашем исказу у истрази то је нешто што сте чули од другога и то није оно што је ваше сазнање.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли ви имате неко сазнање сада данас о томе да ли се сећате када је формирана Територијална одбрана на том простору?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не, не знам нити ме интересује.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: По вама колико сте ви били војно ангажовани у то време, ви сад рекосте у данашњем исказу у одбрани да је то било пар дана док нисте рекли да то није за вас и тако даље, колико је ваше војно ангажовање трајало током те `91. године?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: `91. године војно ангажовање је било максимално 20 дана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 20 дана?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте радили у том време од 20 дана ?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Ишао сам на положај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Ишао сам од Боровца према Новској.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је то?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Село Рајић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте конкретно радили?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Био сам у рововима, ту је било ископано пет, шест ровова, не знам тачно, у сваком рову је било по нас двојица, два војника.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је бројала јединица та у којој сте ви били?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Јединица?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не знам. Не знам ја сам био чисто војник ја сам само извршавао наређења.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је командир био те јединице у којој сте ви били па извршавали наређења.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Одговорност, не знам не могу рећи одговорност, командант Територијалне одбране је био Губић Слободан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па да ли је то потпадало под Територијалну одбрану, где сте ви били?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ти ровови и то држање страже, тај положај, да ли знате или не знате?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не знам. По причама других.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немојте по причама, него по вашем сазнању.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: По мом сазнању не могу рећи, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У време када се дешава ово у Старој Градишки, када сте ви тамо у том затвору и у околностима које сте навели, да ли сте ви у то време били војно ангажовани или нисте били војно ангажовани.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када кажем војно, онда мислим да ли сте били у некој јединици да ли је ЈНА да ли је Територијална одбрана?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не. Нисам, раздужио сам пушку пре него што сам кренуо пут Босанске Градишке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро то је конкретно пут, када се иде на пут се иначе раздужује оружје, то је нама.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: И после га нисам узимао негде до `92. до четвртог месеца када сам поново мобилисан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: До четвртог месеца `92.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, тај нас период не интересује, то није предмет ове оптужнице, само нас интересује период који се ставља на терет вама у оптужници, значи у време октобра, новембра, децембра месеца `91. нисте били војно ангажовани?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Војно нисам ангажован, једино сам радио негде не знам тачно не могу да се сетим, радио сам у Црвеном крсту, да ли је то било крај 11 месеца, негде до трећег, четвртог месеца док нисам поново мобилисан `92. године.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Реците ми само да се вратим мало назад, пропустио сам да вас питам када сте говорили о том свом војном ангажовању, тај старешина којем сте поменули име и презиме, је ли то био активни официр или је то био неки резервиста или је био неко ко није био ни једно ни друго него је био неко треће лице?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Он је био резервни официр.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Резервни официр?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Резервни официр.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А те прилике када сте задужили оружје јесте задужили и униформу?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Јесам, задужио сам СМБ униформу и полуаутоматску пушку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Муницију?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Муниције и муниције.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја морам да вас упознам са вашим исказом из истраге везано за ваше војно ангажовање то је страна 11, председнице већа, други пасус, на питање адвоката браниоца који га је у том тренутку заступао, докле је осумњичени био војно ангажован ако се сећа, осумњичени одговара «био сам ангажован негде до краја `91. године, е онда сам почео радити у Црвеном крсту», па сад обзиром на овај исказ данашњи да кажем шта је тачно, односно како коментаришете свој пређашњи исказ где каже да је био, прочитао сам то.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па ја сам рекао крај `91. то је био 11 мјесец, не знам тачно да ли 20, 15. новембар када сам почео радити у Црвеном крсту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Разумео сам ја то, али видите постоји разлика ви данас говорите о ангажовању у трајању од пет, шест дана, а овде се говори у вашем исказу претходном да сте били војно ангажовани тако одговарате на питања вашег браниоца, до краја `91. године када сте почели радити у Црвеном крсту, шта је тачно? Да ли разумете, да ли уочавате разлику?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Уочавам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је тачно?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Тачан је овај други исказ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А што сте рекли прошли пут овако како сам вам предочио?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па ја сам мислио да је то, исто сам био, нисам био ангажован до `91. године, значи од краја `91. године нисам био ангажован активно, ангажован сам био у Црвеном крсту, ја нисам мислио да је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, али овде се говори, добро, значи ви то тако објашњавате. Ви говорите у вашој одбрани данас да сте били само једне прилике у овим околностима које сте навели 08. октобра `91. године у просторијама затвора Стара Градишка, где сте идентификовали те ваше сусељане или суграђане како хоћете, ову тројицу лица, кажете да сте их тада само гурали један пут до два пута?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Реците ми како су они били да ли се сећате обучени, како су изгледали, да ли су били повређени пре него што сте ви дошли, како вам сећање говори?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: У мом присуству никаквих видљивих трагова на њима није било. Што се тиче одјеће не могу да се сјетим, било је ту, они су извођени један по један, били су у одвојеним ћелијама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су били у војној униформи или у цивилној?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не могу да се сјетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Видите овде се наводи у оптужници, ја сам вам то и прочитао на почетку суђења, не знам колико сте то могли да схватите, запамтите, али сте читали сигурно оптужницу пре него што сте дошли данас овде.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Видите овде стоји читав низ описано настанак тих повреда и врсте тих повреда, па рецимо за Богуновић Ђуру да су му том приликом наводно почупани и зуби и десни, поломљена доња вилица, ударци по телу ногом и тако даље, реците ми молим вас ви шта сте конкретно у односу, ако се сећате, у односу на тог Богуновић Ђуру урадили том приликом?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Том приликом, што сам урадио не знам, редоследа не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, у односу на њега да ли можете да кажете у односу на Богуновић Ђуру сам урадио то и то. Да ли се сећате?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: То што Ђуро каже.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, пустите то што Ђуро каже, шта ви кажете, јесте ли, шта сте у односу на њега ви урадили конкретно?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Ударио га нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Него?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Да сам му чупао вилицу да сам то радио, не. Ако ја личим на ту особу онда ја нисам човек ја сам монструм.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само ви ограничите ако можете да ми одговорите на питање само значи шта сте у односу на њега радили ако се сећате?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па шта сам радио са првим то сам и са другим и трећим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па кажите нам.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Исто како су изводили једног, они су тукли, ударали су, тукли, ударали су, људи како су ударали две, три минуте то је трајало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте ви радили?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Ја сам стајао по страни.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да признајете наводе оптужнице, у оптужници се наводи ово што вам ја сада причам.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Јесте, ја сам стајао по страни, код све тројице међутим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дозволите само, дозволите, ви сте рекли то што сте рекли, али из онога, из ваше одбране произилази нешто друго, зато вам ја и постављам ово питање да би разјаснили ту ствар, јер ако вам ја то не поставим поставиће вам бранилац, поставиће вам веће. Шта сте, али ако се сећате, реците нам у односу на Богуновић Ђуру конкретно радили, ви сте рекли одгурнуо сам га један пут, два пута, ако сам добро записао.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па не могу да се сетим. Не могу да се сетим, да сам га тукао тако не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте радили.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Конкретно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи у односу на Богуновић Ђуру шта сте радили?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Шта сам радио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па реците нам.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Овде се први пут, он спомиње да сам ја ту био у јануару месецу `92. године да ме је први пут видио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дозволите само, ја знам да ви нисте на суду, да немате искуства неког великог и не знам ни ја шта, није вам стоти пут да сте на суду али покушајете да се сконцентришете и да одговорите на ова конкретна питања да се не вртимо у круг, значи у односу на Богуновић Ђуру, да ли се сећате шта сте радили у односу на њега конкретно, какву сте силу према њему примењивали, ако сте примењивали, реците нам то?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Призано сам, рекао сам да јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Изволите кажите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите реците.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: (бранилац) Сматрам да тужилац поставља врло прецизна питања и јасна питања, Милане, према томе дакле треба рећи шта је било и како је било управо у складу и са одбраном коју смо припремали заједно и договарали. Дакле, твоје место, твоја позиција у тој групи војника који су били у униформи или не знам чувара, стражара, где си се налазио, где су били остали, шта си ти урадио, шта су радили други. Конкретно, контакт са телом Богуновића и са осталом двојицом какав је био којег интензитета у ком пределу тела и тако даље?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ништа друго.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Са моје стране ударци нису били јаки. Удараца није било, гурнуо сам га.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви кажете сада ударци нису били јаки, какви су били онда?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Ја сам по страни стајао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какви су били ударци?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па више сам га гурнуо оно други су га тукли, нисам га ја тукао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико пута сте га гурнули?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Једном или два пута у тој групи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У који део тела?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па да ли у раме или у леђа не могу тачно да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта се дешавало са његовим телом као последица тог вашег гурања да ли се сећате?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Ништа, остао је на ногама, нисам га ја, он је био окружен са другима војницима који су га тукли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте га само гурнули два пута?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У пределу?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Да ли раме или леђа не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта су радили ови други?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Ови други су га тукли једно две, три минуте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чим?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Рукама по телу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рукама по телу, јесу имали нешто у рукама?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не, у рукама никаквих предмета није било, одговорно тврдим у мом присуству никаквих предмета није било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи ударан је чиме?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Рукама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ногама?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Главом?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У односу на, то сте рекли у односу на Богуновић Ђуру, у односу на Филиповић Луку, ваша улога, само ваша улога, где сте ви, шта ви радите Филиповић Луки?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Филиповић Лука. Исто као и у том случају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Исто удараца није било, гуљења није било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са ваше стране шта сте ви радили према њему?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Исто сам га гурнуо тако у групи, они су га тукли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико пута сте га гурнули?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Једном или два пута.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У који део тела?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Једноставно жао ми је што сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У који део тела?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Исто тако сам бочно стајао и посматрао сам то све што се дешава.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи исто као и у односу на оног претходног.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Дешавања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Исто као у односу на оног претходног, ваше учешће?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта су радили остали? Колико их је било осталих који су тукли?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Била су њих тројица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу то иста ова лица која су тукла и овога претходног.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не разумем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су то иста лица која су тукла овог претходног Богуновић Ђуру?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Иста су, иста. Исти је дан, све се дешава исти дан, истог момента.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чиме су их тукли ова тројица?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Рукама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И сад боље речено да ли се све ово што се рекли за овога првог односи и за другог и за трећег на идентичан начин.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Учешће свих и учешће ваше је исто то?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Јесте, никаквих предмета није било ни ланаца ни гулења ни то што се наводи у оптужници.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко од њих падао па устајао, дизао се, поливан водом?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нешто тако?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не, падова није било, враћали су се на својим ногама назад, из ходника у просторију, у хелију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где се то дешава, где се то дешава цела прича?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: У затвору Стара Градишка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јасно, него да ли, ближе?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: То се дешава све.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Подрум, хелија, круг. Објасните нам ми нисмо били тамо.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па како да вам кажем ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ходник, хелија?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Та сва дешавања, све се дешава у ходнику.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У ходнику?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Да. Али појединачно изводе једног, другог, трећег, нису били заједно били су појединачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта ви знате о тој тројници лица, је ли ви познајете та лица?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Познам, познам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко су та лица?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па познајем, посебно познајем Квочић Јосипа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу то људи из вашег места?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Из мог села су, добри смо били прије рата, никаквих проблема није било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу они били у то време војно ангажовани на вашој страни, на контра страни или нису били уопште војно ангажовани, да ли знате нешто о томе?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: По мојим информацијама Богуновић и Филиповић, код њих су нађене радио станице, а Квочић Јосип да је пуцао на санитарско возило.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То су ваша сазнања?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Тако сам чуо и да су из тих разлога одведени у Стару Градишку и да им треба тамо да се суди, то ми је рекао тај официр када сам напуштао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи то је посредно ваше сазнање, ви сами не знате за те?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Реците ми само у каквим сте ви односима били са тим лицима пре овог догађајима?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Били смо у јако коректним односима, чак смо помагали једни другима, а посебно са Квочићем сам био добар. Ја сам радио као трговац у мом селу, његова је кућа била уз друштвени дом и он је ту био чести гост, чак смо ишли и на пиће после продавнице кад затворим продавницу ишли смо на пиће заједно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: После ових догађаја да ли сте виђали те људе?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате шта се са њима дешавало?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте их више виђали после уопште?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте тамо живели до '95. године?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: До '95. до «Бљеска».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А они више их нисте виђали од '91. па надаље?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не знате ни где су били?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не знам. Од '91. од 08. октобра 1991. године уопште их више нисам видио нити знам кад су размењени, да ли су размењени, ништа не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ајде да кажемо да вежемо за тај 08.октобар. од тог 08. октобра па надаље, да ли сте ви носили са собом оружје, да ли сте имали униформу, шта је ваша делатност у то време?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не, ја сам раздужио пушку и после тога више нисам био ангажован војно до '92. године до негде трећег, четвртог месеца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Знате шта се сада мени поставља као питање, а ви сада не знам да ли ће ми веће дати да поставим то питање или не, али да кажем ово је за нас све нова ситуација, зашто би

ти људи са којима сте ви били у таквим односима као што сте навели вас теретили да се то заиста није ни десило, да ли можете да дате неко објашњење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не би ми сада предочавали шта су они рекли, то је у некој другој фази поступка. Нећемо сада предочавати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Уреду. То је то, ето ништа ја више немам да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ја би се поново вратио на овај моменат присуства у затвору Шпановић Милана, прво питање када он први пута сазнаје да су ова три лица Богуновић, Филиповић и Квочић у Старој Градишкој у затвору?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Сазнајем тог тренутка кад сам их видио, уопште нисам имао сазнања нити ништа нисам знао о њима, не само о њима тројици него о никоме, први пут кад сам дошао то, први и једини пут, 08. октобар, једноставно сусрети наши су били не знам како да вам кажем.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Како знате да је то био баш 08. октобар?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па знам 08. октобар то ми је рођендан.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Добро. Ја ћу поново да се вратим на ово питање оно што је малочас постављао и тужилац, да ли опет кажем у том неком контакту са тим људима, да ли можеш прецизније ако се сећаш објаснити у који део тела је био тај контакт руком, да ли је то била отворена шака, затворена шака, да ли је то било неко снажно одгуривање, лакше, ког интензитета, да ли је било разговора између? Ја сам на ти пошто такав смо однос успоставили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: У том тренутку када се то догађа да ли се они теби обраћају иједним питањем?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли било о чему разговарате?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не, никаквих разговора није било.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: А ово претходно моје питање везано за тај сам контакт ако се сећа да ли може да објасни како је то изгледало његово лично учешће пошто је он и сам на почетку изјавио да признаје кривично дело и сад наравно у његовом је интересу да објасни тај моменат, тај детаљ везан.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Било ми је запаљујуће кад сам видео њих тројицу, једног, другог и трећег, нисам могао да вјерујем. Био сам под утицајем алкохола, пио сам пуно, био сам под утицајем лекова, пио сам «апаурине», пио сам ракију, брат ми је био рањен, тако да ми се све скупило и после ових речи када је овај рекао да и ја применим

силу, ја сам то исто и урадио, а вјероватно ја какава сам особа то не би урадио.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли си било које лице од ова три лица уадрио шаком у главу?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не, не, удараца са моје стране и у мом присуству једног, другог, трећег није било у главу нити је било удараца да су пали да је неко газио по њима.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Поново питање, ја се поново враћам на исто питање, Милане да ли значи овде је веће, ако можеш да се сетиш да ли је то био ударац са леђа, да ли је био ударац са стране, да ли је то био ударац спреда, да ли испруженом руком, затвореном шаком, отвореном шаком, мало о томе везано за ову тројицу да не буде било само гурање, гурање је.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па вјероватно је био ударац шаком али не у пределу главе, да ли сам га ударио у леђа или у раме не могу тачно да се сјетим.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Колико пута?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Једном или два пута. Више удараца са моје стране није било.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Добро. Када су се појавили ова тројица лица, шта ради тај официр како он пита, како он разговара са тобом и са њима обзиром да је тражио препознавање тих лица у затвору по твојој изјави?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па ја сам исто, ја сам му дјеловао сумњичаво и том истом официру.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Зашто?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па не знам, можда мисли да сам ја био убачен, можда је он провјеравао мене кад сам му ја рекао да сам ја из Боровца, он је рекао да има из Боровца неке а није ми рекао конкретно кога и када сам ушао унутра, кад су ме увели он ме пита је ли то тај, једног, другог, трећег што сам ја потврдно рекао да.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли је улазио у ћелију?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не, улазио у ћелију нисам, сва дешавања у мом присуству била су у ходнику, приликом извођења једног, другог, трећег, редоследа не могу да се сетим.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли је наређивао да се скидају ципеле?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Изувања ципела, наређивања изувања ципела, скидања одеће и тога у мом присуству одговорно вам тврдим да та наређења нису издавана.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли је он спреман да се суочи са тим људима, и да ће они једног дана доћи, двојица су жива, један је умро?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Спреман сам да се суочим, да се погледамо у очи и да кажемо истину једни другима, и спреман сам да им се извинем за све болове са моје стране, али молим их нека само износе истину, а мислим ово што је написано у оптужници и у изјавама да то нису њихове речи, јер нису то такви људи, а они знају да нисам ни ја таква особа, у животу се никад са никим нисам тукао. Спреман сам да се суочим и да кажем и да погледамо једни другима у очи и да кажемо праву истину.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли је он док је све ово трајало имао контакте са лицима хрватске националности у селу Боровец, дакле да ли је било које природе имао контакт, ако је имао да мало објасни са којим лицима евентуално ако може да се сети?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Могу, могу да се сетим. На сахрани мога брата било је и Хрвата и Срба и мушки и женски сви су долазили, после сахране Булатовић Мато Хрват, Булатовић Петра, Богуновић Младен, Гргић Иван, и још неке да не набрајам не могу да се сјетим. Можете да проверите да ли је било каквих проблема после тога, да ли сам ја по селу било шта радио и нека кажу какав сам ја човек и да ли сам ја њима било шта нажао направио после погибије мога брата и да ли сам ја у Боровцу после тог 15. октобра било шта урадио. Спреман сам да се сучим са свим особама које сам набројио и које су остале тамо само нека причају истину, мене само истина интересује, ништа друго.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Добро. Ја би још имао једно питање везано за овај датум и период од 08. до 18. октобра, пошто се 18. октобар помиње као датум када је он био у Градишкој, да ли може да наведе сведоке који би могли потврдити његов боравак у Боровец селу и његово задржавање сво време у селу и одлазак на гробље и колико је то трајало дана и да ли се може сетити евентуално лица која су присуствовала, долазила у његову кућу, а касније изласку породице на гробље по тим обичајима 7 дана након сахране. Он је набројао само једно лице, да ли има још лица која би могла то потврдити?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Има, Босанац Мирко са којим сам био јако добар и који је долазио код мене кад ми је брат рањен, може исто то да потврди. А Рајко Радаковић, он је био присутан приликом рањавања мог брата, кад је Жељко рањен било је и погинулих и рањених бораца. Рајко је био присутан, био са њим да ли други или трећи дан и рекао ми је да је уносио брата мог у санитарско возило и да га је питао да ли ће остати жив, то може да потврди Рајко Радаковић.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Добро. Немам више питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Шпановићу, ја сам сад у једној недоумици, на почетку изношења ваше одбране ви сте рекли да признајете све наводе оптужнице и да све оно што сте рекли у истрази да то није тачно него је тачно ово сад што сте изложили, ја ћу вам овако постављати питања везано баш за вашу оптужницу, јер не знам шта ви признајете. Да ли сте ви били у временском периоду од почетка октобра месеца 1991. године до краја јануара 1992. године припадник Територијалне одбране?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Био сам, не, нисам, нисам. Био сам можда једно не знам можда десет дана по задужењу униформе и оружја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте шта? Припадник које јединице?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па не знам да ли је то била територијална одбрана, ЈНА, не знам, стварно не знам које сам, не знам гдје сам био ангажован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ко вам је дао униформу?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Униформу сам задужио у Окучанима, непознати, исто су биле особе у униформи, мени сасвим непознате особе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље у оптужници стоји, неутврђеног дана у јануару месецу 1992. године да сте наредили Богуновић Ђури да се изује стојећи на прстима, дакле јануар месец 1992. године, је ли то тачно?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Није тачно, није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте му наредили ни да се изује, и да стоји на прстима, да чело окрене према зиду, па сте му гулили главу, па сте му угурали шаку у уста, чупали зубе, десни, поломивши притом зубе, ударали га по телу, је ли то тачно?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле ни то није тачно?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Није тачно. Јер у јануару крајем 11 мјесеца сам ја ангажован у Црвеном крсту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље 18. октобра наредили сте оштећеном Филиповић Луки, по оптужници, да стави руке на леђа, рашири ноге, стане лицем према зиду, почели сте да га тучете ланем, НН лице пендреком по телу, ударили му шамар, обојица га ухватили рукама за косу и више пута му ударали главом о зид, је ли то тачно?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Ма није тачно. Рекао сам да сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни то није тачно?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Да сам 08. октобра једини, први и једини пут био у затвору Стара Градишка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Одговорно тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте опет у току излагања, изношења одбране рекли шаком у главу никога нисте ударили, да бисте на питање браниоца рекли да сте ударили, «па добро јесам», шта је тачно јесте их ударили или нисам?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: У главу нисам, нисам у главу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, него само по телу?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: По телу, по телу јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онда даље стоји у оптужници, у два одвојена дана у наведеном временском периоду наредили оштећеном Квочић Јосипу да стави руке на леђа, рашири ноге, главу, затим сте га почели ударати ногама обувеним у ципеле, потом га газили по телу, када се по њиховом наређењу придигао и заузео првобитни положај, наставили да га туку на исти начин при чему је два пута падао и два пута се дизао, је ли то тачно?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Није тачно, рекао сам да су улазили на својим ногама, да падова није било приликом удараца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Шпановићу шта ви признајете? Разумете ја стварно не могу схватим шта сте ви рекли ја признајем наводе из оптужнице, знате?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Ја признајем да сам био 08.10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А само то признајете да сте били 08.10.?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Признајем, 08.10. приликом идентификације јесам ударио и Квочића и Филиповића и Богуновића, али једном или два путу у пределу тела, да ли раме или глава не знам, да ли раме или леђа не знам, удараца у главу није било. Одговорно тврдим, а то што Бугоновић каже да сам ја гурнуо њему шаку у уста, да сам му ишчупао зубе, ја мислим да сам ја онда монструм, да нисам човек ако би то урадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми сад ово. Колико сам вас разумела ви сте кренули у затвор да извршите идентификацију јер вам је био потребан телефон је ли тако, јесам вас добро разумела?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не, ја сам кренула пут Босанске Градишке, Боровац-Окучани-Босанска Градишка, случајно смо завршили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, то је све јасно, него зашто одлазите у затвор, зашто сте отишли са овим официром.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па он је наредио, уствари он је рекао да ћи ми дати телефон али под условом реко је да ће ми дати телефон, ко сам, шта сам, одакле сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте му тражили телефон?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Јесам, после тога ми је дао телефон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми да ли је то једини начин да ви пођете у затвор да би дошли до телефона, да ли је постојао неки други начин да дођете до телефона?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не, он је једноставно, једноставно је била уцјена да ће ми дати телефон али ако му потврдим да су ти људи ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли ме разумете, да ли је само он имао телефон, нисте могли да одете негде било где да телефонирате?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не, телефона је било једино у Босанској Градишци, а на другим мјестима није, везе су биле покидане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте том приликом били у цивилу, је ли тако?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па не могу да се сјетим, дао сам изјаву да сам био у униформи, да ли сам био у цивилу стварно не могу да се сјетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: А рекао сам приликом првог исказа рекао сам да сам био у униформи, могуће да сам био, не могу тачно да се сјетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били наоружани?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не, од оружја ништа нисам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Да Вас питам, да ли је за те људе који су се налазили у затвору требало да кажете још нешто, да припадају хрватским снагама, да су се борили против Срба, да су вршили неке злочине или само да кажете њихова имена?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Само да кажем њихова имена, тако ми је тај официр рекао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: А за то припадништво хрватским снагама или злочине над Србима?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па он је рекао да су били војно ангажовани, рекао ми је да су били војно ангажовани. Приликом изласка и да ће им бити суђено, затвор Стара Градишка није цивилни него да је војни затвор.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: А када је постао војни затвор?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Молим?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Када је постао војни затвор тај затвор?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не знам, знате рат је, ја стварно не знам, буквално да вам кажем ту се не зна ни ко пије ни ко плаћа, вјерујте ми.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Јел су сви били у униформама?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Молим?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Сви су били у униформама, и ви и ти који су у затвору и тако?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па били су сви у униформи, али. И они су били.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: И они су били у униформама?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Ко?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Ти људи у затвору Квочић, Богуновић?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не могу да се сетим да ли су људи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Или су били у цивилу?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па било је војника ту и са друге, у тим просторијама у тим ћелијама и у цивилу и у униформи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Јесте ви обилазили цео затвор или само ту просторију?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не, не, само те три просторије из којих су они изведени, нисам ја обилазио те просторије него сам ја само био у том ходнику.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Јесу они изводили људе или сте ви улазили у те ћелије и рекли ко да се изведе од људи напољу, мислим кога сте препознали, познајем овога изведи га?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не, не. У том ходнику нама је наређено да станемо, приликом, том приликом он прочита име отворе се врата униформисана особа пита именом и презименом, не могу се сад тачно сетити да не буде да се неких детаља сећам којих не могу да се сетим, да ли је то тај, приликом изласка човека ја кажем да јесте, прилазе они почимају да туку тог човека.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Па је ли он кука, моли да престану?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не, није ништа, две, три минуте то је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Ћути?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Мени је жао што се то, мени је жао што ја нисам могао да утичем на њих да не туку те људе, јер то нису такви људи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Не питам за ове, те Богуновића, Квочића и Филиповића, јел су они молили да се престане?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Да су кукали?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не, нису.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Јесу јаукали?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не, не, нису.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Јесу они гледали војнике који туку и су били окренути ка зиду?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па не могу тачно да се сјетим. Они су били окружени са војницима, било је ту једно пет, шест, седам војника не знам тачно. Официр је био испред који је читао име и презиме особе која је излазила из хелије.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Јесу морали да кажу нешто претходно за своје ангажовање у хрватским снагама или не?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не, то ми је саопштено само приликом.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Не, да ли су их ти, тај ваш официр и остали питали да ли су они били усташе и тако даље или су их једноставно тукли?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не, увреда у мом присуству никаквих није било нити сам ја коме рекао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Не, мислим да ли су припадали том Збору народне гарде, да ли су их питали тако нешто.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па био је арогантан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Јесу их испитивали?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Био је арогантан официр тај.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Је ли викао на њих, је ли их испитивао да ли су се борили против Срба?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па не могу да се сјетим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Или једноставно почну из чиста мира да их туку?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па не могу да се сјетим, он је имао свеску неку и читао је каже да су они били војно ангажовани, да је један пуцао на санитарско возило, да су код двојице нашли радио станице.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Добро, то су вам рекли после.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: И да треба да им се суди.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Њих јесу питали нешто?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не, у мом присуству не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Је ли врате једног по једног, изведу, туку и тако?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: И врати се он назад.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Он се врати или га они врате, јесу могли сви да ходају?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Јесте, нико није приликом мог присуства нико није пао, нико није гажен, сви су како су изашли тако су се и вратили назад на својим ногама.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Добро, а кажите ми јесте ли тада конзумирали алкохол у то доба?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Јесам, јесам и пио сам љекове, пио сам «апаурине», јако пуно сам пио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: И које је то доба дана било, јутро, поподне, вече?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па то су били преподневни сати, да ли је то било 10,11, 12 не могу тачно да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте ви имали неки надимак?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко је Шпановић Раде?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Раде Шпановић ми је био стриц.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Али имају два Радета Шпановића.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Има стриц мој и има један Раде Шпановић што је био полицајац у Новској, Раде Шпановић, а како су га звали ја не знам стварно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је тада том приликом, говорим о овом догађају који ви описасте и признасте, да ли је у том ходнику било међу тим војницима још ваших мештана Боровчана?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не, није.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је међу тим војницима био ико вама познат?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Из неких других места?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Све су били непознати људи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И официр и ти војници су вам били потпуно непознати?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је изведен ико из ових просторија затвора на ходник, а кога ви нисте препознали, значи ја сам схватио да војник отвара врата каже Пера Перић, Пера Перић излази а ви кажете јесте то је Пера Перић?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Је ли тако било и онда креће да га се туче?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Само један.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Је ли изведен неко ко је, је ли тако неко изведен напоље на ходник?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А да га ви нисте препознали и да кажете немам појма ко је овај?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Него та тројица?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: У мом присуству не, само име и презиме особе из мог села.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ова тројица?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Ове тројице.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колико је далеко од тог места Боровац до Старе Градишке, колико је то далеко?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па једно 25, 24-25, 26 километара, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Километара?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисам добро схватио вашу причу са почетка претреса, ви сте вашу мајку звали телефоном?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Јесам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па сте од ње добили информацију да је брат рањен, да је оперисан у Бања Луци?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Јесам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А где је мајка била тада?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Мајка је била код.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Где сте је нашли тада кад сте звали телефоном?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: У Српцу, у Српцу је била.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Где је то?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Србац то је Република Српска. То је Република Српска. У ствари Босна и Херцеговина.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Остаје ми нејасно откуд она зна за нашег брата а ви не знате? Мислим, разумете.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Ја сам у Хрватској, а она у Босни и Херцеговини, ми никих контаката нисмо имали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А где је брат рањен?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Брат је рањен у Хрватској. Пребачен је у Босну и Херцеговину.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Остаје ми нејасно како то она, разумете како она зна а ви не знате, брат рањен у Хрватској?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па њој је доступан телефон, од Српца до Бања Луке, на том подручју имају телефони, али у овом подручју гдје сам ја телефона, веза нема никаквих.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Није било, било телефона од раније али нису функционисале везе, је ли?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Јесте. У мом селу није ни било телефона.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Није ни било телефона од раније?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли познаје лице које има презиме Бјелић, а које наводи у исказима сведока и да је било присутно са њим у Старој Градишкој у затвору из села мислим да се зове Лађевци?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Лађевци.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли познаје било које лице са тим презименом.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Из Лађевца не познам, а у Боровцу су била два Бјелића Рајко и Илија. Рајко је старији једно две године од мене или три, а Илија је само мало. Илија је старији једно две године, а Рајко је старији ја мислим једно годину дана од мене. Илија је био правник, њега од 1991. године када сам ја напустио фирму нисам га уопште ни видио, негдје у 7. или 8. мјесецу не знам тачно, а Рајко је отишао, служио је армију у Панчеву и ту је и остао, тако да он уопште, ја уопште не знам презиме Бјелић, а друга презимена не знам у том Лађевцу, стварно не знам ко је тај Бјелић што спомињу у овој оптужници. Искрено вам признајем да не знам ко је Бјелић.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли је лице Шпановић Стевана Милан било још неко осим њега у селу Боровац?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: У мом селу није било, али било је у Окучанима, исто Шпановић Милан име оца Стеван.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Које доби старосне?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па да ли је ту годину дана, две млађи или старији од мене, не знам тачно, али исто је име, презиме, име оца, једино је разлика у имену мајке, исто Милан Шпановић.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли је после овог дакле његовог одласка 08. октобра, овај датум везује, било када, било којим поводом одлазио у Стару Градишку, Босанску Градишку на том правцу да ли се појављивао, да ли се кретао?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Ког датума?

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Дакле после 08. октобра, значи да ли је било када био у Старој Градишкој, Босанској Градишкој или на том правцу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: У Старој Градишкој нисам био, али на потезу Окучани-Босанска Градишка јесам, када ми је јављено да ће синовац, моја мајка и Жељкова супруга да ће ићи за Београд, ја сам прешао преко у Босну и отишао сам за Београд, не знам тачно датум, не могу да се сетим, да ли је то био 09, 10. не знам стварно.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Које године?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: 1991. године, после тога у повратку само, 14. уствари пардон 15. октобра у повратку сам био приликом кад смо превозили посмртне остатке мога брата, после тога нисам уопште ишао у Градишку па можда негде шта ја знам до пролећа 1992. године, можда трећи, четврти, пети мјесец, не знам тачно.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Добро. Пошто опет кажем због исказа сведока, поставићу питање да ли је било када био у затвору у Окучанима?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не. Нисам био у Окучанима, међутим видим да се спомиње да сам био у Окучанима. По исказу не могу сад тачно да се сјетим ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле ту је једино где сте били и то један једини пут у Старој Градишкој?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Јесте.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: То је то. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када се то дешава што је описао о тим лицима, како је и судија члан већа питао га па он одговорио како то иде, кад се то све завршава и та лица се враћају у те ћелије одакле су и дошли, да ли он на њима види да су повређени, да ли има трагова крви, да ли има нешто тако неких видних манифестација?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не, трагова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао, то је рекао на почетку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисам онда уочио.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Трагова није било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ништа, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још нешто да изјавите?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате ништа више. Добро, овим бисмо завршили данас ваше саслушање. Можете сести. Одредићемо термине.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се одлаже, следећи заказује за:

28. и 29. октобар 2009. године са почетком у 09,30 часова, судница број 3.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Среда и четвртак.

За 28. октобар позвати сведока оштећеног Филиповић Ивана, сведоке оштећене Ђују Богуновића и Јосипа Квочића.

За 29. октобар позвати сведоке Гргић Мирка, Гргић Жељка, Крижанић Мирка и Кнежевић Жељка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позив нећете добити, запишите одмах дан и час одржавања главног претреса, дужни сте да се одазовете на позиве суда.

То би било све.

Записничар

Председник већа-судија